

ปฐมบท

‘ปรัชญา’ ในภาษากรีกหมายถึง ‘รักในความรู้’

นิชิ อามาเนะ เป็นที่รู้จักในฐานะนักปรัชญาสำนักยุคเรืองปัญญา เขาแปลคำกล่าวของโจวเม้าชู่¹ ที่ว่า ‘ปรารธนาจะเป็นนักปราชญ์’ ว่า ‘希哲学’ (ปรัชญา) และในเวลาต่อมาได้ตัดทอนตัวอักษรเหลือเพียง ‘哲学’² (ปรัชญา) ที่ใช้กันโดยทั่วไป ปัจจุบันนี้ปรัชญากลายเป็นศาสตร์ที่แสวงหาหลักพื้นฐานของชีวิต และแตกแขนงออกเป็นศาสตร์ต่างๆ เช่น ญาณวิทยา จริยศาสตร์ และภาววิทยา

แต่ศาสตร์ที่สำคัญสำหรับ ‘ฉัน’ คือ ‘ญาณวิทยา’ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการ

¹ นักปราชญ์ลัทธิขงจื๊อ สมัยราชวงศ์ซ่งเหนือของจีน (ศตวรรษที่ 11) เป็นที่รู้จักจากความรักในดอกบัว ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของสุภาพบุรุษ

² คำที่ นิชิ อามาเนะ นักปรัชญาสำนักยุคเรืองปัญญา สร้างขึ้นเพื่อใช้แปลคำว่า ‘ปรัชญา’ (Philosophy) ในภาษาอังกฤษ โดยมีที่มาจากแนวคิดของจีนโบราณที่ว่าด้วยการรักและแสวงหาปัญญาของเหล่านักปราชญ์ผู้ทรงภูมิ ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นคำศัพท์ที่ใช้เรียกปรัชญาในภาษาญี่ปุ่นก่อนแพร่หลายไปยังภาษาอื่น เช่น จีนและเกาหลี

ตระหนักรู้ในตนเอง กล่าวคือ การเข้าใจเนื้อแท้ของตนเอง รวมถึงการตระหนักรู้ขอบเขตที่เหมาะสม ฉันไม่เคยสนใจแนวคิดอย่าง ‘จริยศาสตร์’ เนื่องจาก ‘การมีอยู่’ เป็นสัจธรรมที่แน่นอนอยู่แล้ว แม้เราจะไม่รู้ตัวก็ตาม

“คุณคิดอะไรอยู่หรือคะ”

มนุษย์เพศเมียขยับอวัยวะภายนอกที่เรียกว่า ‘ปาก’ เอ่ยถาม

“ไม่มีอะไรหรอก แค่หลงเสน่ห์ความงามของคุณก็เท่านั้น”

‘ฉัน’ ตอบ คำพูดนั้นไม่ได้มีความหมายลึกซึ้ง มันเป็นแค่การแก้ปัญหาเฉพาะหน้าตามเงื่อนไขที่มีอยู่เท่านั้นเอง ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง...หากนับว่า ‘ฉัน’ เป็นมนุษย์ละก็ แต่มนุษย์เพศเมียกลับเชื่อมั่นเป็นความจริง เธอขยับอวัยวะหลายส่วนบนใบหน้าเพื่อแสดงความปรีดา จากนั้นเริ่มปลดเปลื้องเสื้อผ้าชิ้นน้อยที่ปกปิดร่างกายออก

‘ฉัน’ วิเคราะห์อารมณ์ตนเองพร้อมกับแสดงความอ่อนโยนผ่านสีหน้า หากบอกว่าไม่มีอารมณ์ความรู้สึกเลยก็คงโกหก แต่ ‘ฉัน’ ไม่พบความเปลี่ยนแปลงใดที่มีนัยสำคัญให้ต้องจดจำ

แล้ว ‘ฉัน’ ก็ใคร่ครวญว่า

‘ฉัน’ คือใครกันแน่

“ทรวดทรงฉันสวยไหมคะ” มนุษย์เพศเมียเอ่ยภาษาญี่ปุ่นกระต่อนกระแท่น

“อ้อ สวยมาก งามเหลือเกิน”

นั่นเป็นแค่การแก้ปัญหาเฉพาะหน้าตามเงื่อนไขที่มีอยู่เท่านั้นเอง

มีหนังสืออยู่เล่มหนึ่งที่ทำให้ความกระจ่างแจ้งอันเด็ดขาดในเชิงญาณวิทยาต่อคำถามที่ว่า แท้จริงแล้วตัว ‘ฉัน’ เป็นใคร หนังสือเล่มนั้นคืองานเขียนของ แพทริเซีย คอร์ดินเวลล์ นักเขียนนวนิยายสืบสวนสอบสวนชาวอเมริกันที่มีชื่อเรื่องว่า *Portrait of a Killer: Jack the Ripper — Case Closed*

เรื่องราวเปิดฉากขึ้นในวันจันทร์ที่ 6 สิงหาคม ปี 1888 ณ ย่านอีสต์-

เอนด์ กรุงลอนดอน ซึ่งบรรยายาศึกคักเนื่องจากเป็นวันหยุดธนาคาร
เสียงระฆังจากโบสถ์ประจำเขตวินด์เซอร์และโบสถ์น้อยเซนต์จอร์จดังกังวาน
‘ฉัน’ อ่านหนังสือเล่มนั้นอย่างบ้าคลั่ง บรรยายภาคมีดมน อัศจรรย์ แต่กลับให้
ความรู้สึกผ่อนคลายสบายใจ แม้เป็นสารคดี แต่ด้วยกลวิธีเล่าเรื่องแบบ
นวนิยาย เนื้อหาจึงซึมซาบในใจ ‘ฉัน’ อย่างลึลึก ผั่วเบา และไร้ขีดจำกัด
ราวกับมันเข้าไปละลายก้อนหินแข็งแกร่งที่ฝังในใจ ‘ฉัน’ มายาวนาน

เหตุผลที่หนังสือเล่มนี้กุมหัวใจ ‘ฉัน’ ไว้ได้นั้น ชัดเจนอยู่แล้ว เพราะ
ในเรื่องมีชายคนหนึ่งปรากฏตัวในฐานะตัวเอก หรือควรเรียกว่าตัวละคร
หลักดี เขาชื่อ วอลเตอร์ ซิคเคิร์ต ชายหนุ่มร่างสูง รูปร่าง เปี่ยมด้วยสติ
ปัญญาและพรสวรรค์ด้านศิลปะ เมื่อ ‘ฉัน’ ได้พบกับซิคเคิร์ตที่ซุ่มซ่อนอยู่
ในเงามืด ณ หัวมุมถนนย่านอีสต์เอนด์กลางฤดูร้อน ‘ฉัน’ พลันรู้สึกราวกับ
เผชิญหน้ากับตัวเองที่ ‘ฉัน’ ไม่เคยรู้จักมาก่อน และมองเห็นตัวเองในตัวเอง

‘ฉัน’ นี่แหละ วอลเตอร์ ซิคเคิร์ต ผู้เคยมีชีวิตอยู่ในลอนดอนอันห่าง
ไกลเมื่อหนึ่งร้อยยี่สิบกว่าปีก่อน

“คุณชอบให้ทำแบบไหนคะ” มนุษย์เพศเมียเอ่ยขณะแกะกระดุมเสื้อ
‘ฉัน’

“นอนลงบนเตียงสิ อยากมองเรือนร่างงดงามของเธอก่อน”

‘ฉัน’ ถอดเสื้อตัวเอง เป็นเพียงขั้นตอนหนึ่งเพื่อให้พิธีกรรมหลังจาก
นี้ดำเนินไปอย่างราบรื่น มนุษย์เพศเมียลืมหันนอนลงบนเตียงตามคำสั่ง
หน้าอกใหญ่และหย่อนคล้อย ไข่ม้วนหน้าท้องหนา เธอแยมยืมพลางถ่างต้น
ขาอวบ เป็นภาพที่ทั้งน่าเกลียดน่าชัง น่าขบขัน และไม่เกิดประโยชน์อันใด

“ฉัน...ชอบคุณจังเลยคะ...” มนุษย์เพศเมียกล่าว

“ผมก็ชอบคุณเหมือนกัน...”

ไม่ใช่คำตอบกลับตามมารยาท แต่เป็นเพียงคำโกหกที่ซ้าซากจำเจ

‘ฉัน’ โอบกอดมนุษย์เพศเมีย บีบเค้นปมถันและลากปลายลิ้นไป
ตามผิวหนัง เมื่อลองฝืนใจจูบปากก็พลันได้กลิ่นกระเทียมจากอาหารรัสเซีย

ส่วนอวัยวะเพศแสนสกปรกนั้น ‘ฉัน’ ไม่อยากจะแตะต้องเลยสักนิด

ในหนังสือ *Portrait of a Killer: Jack the Ripper — Case Closed* แพทริเซีย คอห์นเวลล์ ได้หยิบยกคำพูดของ โทมัส เฮย์วูด ไว้ว่า

ศูนย์กลางจักรวาลของผู้หญิงคือมดลูก และรอบเดือนก็นำมาซึ่งความแปรปรวน อาทิ ความต้องการทางเพศที่ยากจะควบคุม อาการฮิสทีเรีย และความบ้าคลั่ง วอลเตอร์ ซิคเคิร์ต เชื่อว่าผู้หญิงเป็นสิ่งมีชีวิตต่ำทราม คิดอ่านอย่างเป็นเหตุเป็นผลและเชิงนามธรรมไม่ได้

‘ฉัน’ เคารพทฤษฎีนั้น นั่นคือความจริงที่ประวัติศาสตร์ได้พิสูจน์แล้ว และไม่มีช่องว่างให้โต้แย้ง

“คุณคะ...ไม่เป็นไรใช่ไหม รู้สึกดีหรือเปล่า” มนุษย์เพศเมียถามพลาง สัมผัสอวัยวะเพศของ ‘ฉัน’

“ไม่เป็นไรหรอก แคได้อยู่แบบนี้กับคุณ ผมก็พอใจแล้ว...”

ปากของ ‘ฉัน’ พ่นคำพูดเหล่านั้น ราวกับยืมคำคนอื่นมาพูด

‘ฉัน’ ลากลิ้นไปตามผิวหนังของมนุษย์เพศเมีย ขณะที่กอดร่างอีกฝ่ายไว้ ‘ฉัน’ เอื้อมมือไปยังโถะข้างเตียงและเปิดลิ้นชักออก ปลายนิ้วสัมผัสของแข็งบางอย่าง

‘ฉัน’ ครุ่นคิด วันที่ 31 สิงหาคม ปี 1888 วันนั้นเขาเองก็คงอยู่กับ ‘เพื่อน’ คนแรก ซึ่งก็คือ แมรี แอนน์ นิโคลส์ เหมือนกับ ‘ฉัน’ ในตอนนี้ เขาคิดอะไรอยู่ เขาเคลื่อนไหวอย่างไร และคุยอะไรกับแมรีบ้าง

เมื่อเวลาผ่านไปกว่าหนึ่งร้อยยี่สิบปี ทุกอย่างกลายเป็นปริศนาทางประวัติศาสตร์ แต่สำหรับ ‘ฉัน’ สามารถจินตนาการภาพเหตุการณ์ในตอนนั้นได้ราวกับนั่งดูภาพยนตร์ เพราะว่า ‘เขา’ ก็คือตัว ‘ฉัน’ เอง

“ทำ...เบาๆ กว้านี้หน่อย...” มนุษย์เพศเมียร้องขอ

“ไม่ต้องห่วง อีกเดี๋ยวก็จบแล้ว”

‘ฉัน’ กำของแข็งไว้ สายตาจ้องลึกเข้าไปในดวงตาสีฟ้าของมนุษย์เพศเมียตรงหน้า เขาเองก็ทำเช่นนั้นเหมือนกัน เหมือนกับ ‘ฉัน’ ในตอนนี้

วอลเตอร์ ซิคเคิร์ต ที่รัก 'ฉัน' เลื่อมใสในตัวคุณเหลือเกิน
ผู้คนในลอนดอนช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ต่างหวาดกลัวและเรียกขาน
เขาว่า 'เจ็ค เดอะ รีปเปอร์'

บทที่ 1

หน้าากกมหนนคร

1

เมื่อรุ่งอรุณมาเยือน ย่านนี้ก็เข้าสู่การหลับไหล

เหล่าผู้อาศัยในเงามืดต่างพากันกลับรังราวกับยามน้ำลด ส่วนชาวเมืองกลุ่มใหม่ก็ตื่นขึ้นมาเพื่อเริ่มทำมาหากิน

แสงแดดอ่อนๆ ยามเช้าส่องผ่านซอกตึก เผยให้เห็นทัศนียภาพรอบตัวที่ละน้อย ตามหัวมุมถนนเต็มไปด้วยเศษซากของความบ้ำคลั่งจากคืนก่อนหน้ากระจัดกระจาย

ฝูงอีกาคุ้ยเศษขยะขยริมทาง ขณะที่คนไร้บ้านร่อนเร่หาอาหารประทังชีวิตไปวันๆ

เหล่านักดื่มที่ยังไม่รู้ว่างานเลี้ยงสิ้นสุดลงแล้วเดินโซเซพลางพิมพ์บางอย่าง ได้บันไดอาคารพาณิชย์ หญิงสาวคนหนึ่งนอนขดจมกองอาเจียนของตัวเองโดยไม่มีใครสนใจ

19 กันยายน เวลา 05.50 น.

รถตู้สีขาวคันหนึ่งเลี้ยวซ้ายมาจากถนนที่ทำการเขตตรงหัวมุมอาคาร

พูนไคคัง ที่ตำรวจเขียนคำว่า ‘ศูนย์ความร่วมมือแรงงานชินจูกุ’ เอาไว้

โยชิซุมิ อิโรกาซุ กำพวงมาลัยขั้บรถตู้ไปตามถนนฮานามิจิในย่านคาบูกิโจ เขตชินจูกุ แหล่งรวมร้านเหล้าและจุดแนะนำสถานบริการทางเพศ ล้อรถเหยียดเข้าใกล้ฝูงอีกา ทว่าพวกมันไม่มีทีท่าจะบินหนี ทั้งยังหันมองด้วยดวงตาขุ่นมัว บริเวณด้านในของลานจอดรถแบบหยอดเหรียญ ชายหนุ่มที่ดูเหมือนโฮสต์กับหญิงสาวซึ่งเป็นลูกค้ากำลังกอดจูบลูบคลำอย่างไม่สนใจฟ้าดิน

“ไม่รู้ว่าคุณสองคนนั้นจะเผด็จศึกกันตรงนั้นเลยหรือเปล่านะครับ”
มูราตะ ไคกิ ซึ่งนั่งอยู่ที่เบาะข้างคนขับเอ่ยขึ้น

“จะบ้าเหรอ คงไม่ทำถึงขนาดนั้นหรอก”

โยชิซุมิตอบกลับไปอย่างไม่ใส่ใจ มูราตะยังเด็ก เขาคงอดตื่นตาตื่นใจกับการแสดงความรักของชายหญิงรุ่นราวคราวเดียวกับตัวเองไม่ได้ แม้รถแล่นผ่านลานจอดมาแล้ว เขาก็ยังเหลียวกลับไปจ้องมองชายหญิงคู่นั้นไม่วางตา

ย่านคาบูกิโจในเขตชินจูกุเป็นที่รู้จักในฐานะย่านเรียมย์อันดับหนึ่งในเอเชีย หรืออีกชื่อหนึ่งคือ ‘ย่านที่ไม่เคยหลับใหล’

ในอดีตเคยมีโรงละคร ‘ชินจูโกโคเมงกิโจ’ เป็นสัญลักษณ์อยู่ใจกลางย่าน แม้ปัจจุบันหลงเหลือเพียงร่องรอย แต่รอบบริเวณนั้นยังคลาคล่ำด้วยร้านกินดื่ม โรงภาพยนตร์ โรงแรม คลับคาบารัตต์และบาร์โฮสต์ มีทั้งที่ถูกกฎหมายและผิดกฎหมายปะปนกัน เมื่อประมาณสิบปีก่อน ภาพเหตุการณ์ที่เหลือเชื่อกว่านี้มิให้เห็นบ่อยๆ ทุกหัวมุมถนน

“อีกสักสองสัปดาห์ ผมคงได้ตื่นสายกว่านี้หน่อยนะครับ” มูราตะพูดไปหาไป

“นั่นสินะ แต่ตอนนี้ใกล้จะหกโมงแล้ว รีบทำส่วนของเราให้เสร็จก่อนดีกว่า”

แท็กซี่หลายคันที่ยังหาลูกค้าไม่ได้จอดขวางทางเพื่อรอผู้โดยสารคน

สุดท้าย โยชิซุมิแทรกผ่านแท็กซีนั้นแล้วเลี้ยวขวาทวนซ้ายมือตามวงเวียน ฝั่งซ้ายมือมีตึกสูงตระหง่านชื่อว่า 'ไฮเจีย' ที่ก่อสร้างโดยกรุงโตเกียว และอาคารของ 'โรงพยาบาลโอคุโบะ' ส่วนฝั่งขวามือเป็นย่านโรงแรมหรู

โยชิซุมิเฝ้ามองตึกสูงของไฮเจีย ภายในเป็นที่ตั้งของสำนักงานองค์กรกึ่งภาครัฐ อาทิ 'มูลนิธิสมาคมสวนสาธารณะแห่งกรุงโตเกียว' 'กองทุนบำนาญแห่งชาติกรุงโตเกียว' และ 'ศูนย์วัฒนธรรม' ตึกนี้เปรียบเสมือนสถานที่รองรับข้าราชการวัยเกษียณที่มานั่งตำแหน่งที่ปรึกษา

เขาไม่เข้าใจเลยว่า เหตุใดองค์กรที่ดูแลเครื่องมือเหล่านี้ รวมถึง 'ศูนย์ความร่วมมือแรงงานชินจู' ที่เขาสังเกต ถึงต้องใช้อาคารใหญ่โตมโหฬารทำไมต้องทุ่มเงินภาษีมากมายมหาศาลขนาดนั้น คิดเท่าไรก็หาเหตุผลไม่ได้เลยจริงๆ

โยชิซุมิขับรถตู้แล่นไปตามทางคับแคบ ไม่นานนักฝั่งซ้ายมือก็ปรากฏพื้นที่ว่างของ 'สวนสาธารณะโอคุโบะ' ที่มีรั้วลวดหนามสีเขียวและตาข่ายสูงล้อมรอบ

ที่นี่เป็นสวนสาธารณะขนาดเล็กลาดยางมะตอย อยู่ท่ามกลางตึกกระฟ้าในเมืองหลวง พื้นที่ด้านในมีต้นไม้เพียงไม่กี่ต้นที่ดูราวกับกำลังดิ้นรนยึดเกาะอยู่ท่ามกลางความมืด และสนามบาสเกตบอลซึ่งไม่รู้ด้วยซ้ำว่าใครจะมาใช้งาน นอกนั้นก็ไม่มีอะไรแล้ว ทักษะสายตาที่ดูแหลมนี้ทำให้สถานที่แห่งนี้ดูไม่ต่างจากพื้นที่ว่างเปล่ากลางมหานครหรือกรุงในสวนสัตว์

โยชิซุมิเลี้ยวซ้ายที่ตรอกหน้าสวนสาธารณะตรงไปยังทางเข้า สวนสาธารณะโอคุโบะในยามค่ำคืนก็ดูขมขื่นเปิดเฉพาะเวลากลางวัน พอตกกลางคืนจะปิดประตูแล้วล็อกกุญแจไม่ให้ใครเข้า

ศูนย์ความร่วมมือแรงงานที่โยชิซุมิทำงานอยู่ได้รับมอบหมายจากเขตชินจูให้ดูแลสวนสาธารณะหลายแห่งรวมถึงที่นี่ด้วย หน้าที่ของเขาคือมาไขกุญแจในตอนเช้าตรู่ และมาลงกลอนในตอนกลางคืน

เมื่อเขาจอดรถตู้ที่หน้าประตู พบว่ามีกลุ่มคนยืนออกรอกันอยู่แล้ว ทั้ง

ผู้สูงอายุแถวนั้นและผู้หญิงที่ดูแลทำงานกลางคืนจนหมาพุดิเลตัวหอมโช
ส่วนใหญ่เป็นใบหน้าที่คุ้นเคย โยชิซุมิถือลูกกุญแจซึ่งมีป้ายไม้ห้อยอยู่ก่อน
ก้าวลงจากรถตู้พร้อมกับมูราตะ

“ครับๆ จะเปิดเตี่ยานี่ละครับ รอสักครู่”

เขาเดินแหวกวงล้อมไปยังหน้าประตู ทว่าบรรยายากกลับดูผิดแผก
ไปจากทุกที ขณะที่เขากำลังจะไขกุญแจ ชายชราคนหนึ่งก็ถามเขาว่า

“นี่คุณ ตรงนั้นมีอะไรแปลกๆ ก็ไม่รู้ มันคืออะไรหรือ”

โยชิซุมิเผยหน้าขึ้นมอง เห็นอีกาสิบกว่าตัวรุมล้อมอยู่ที่โคนต้นไม้ริม
สนามบาสเกตบอล พวกมันกำลังจิกกินบางสิ่งอย่างตะกรุมตะกราม

เมื่ออีกาตัวหนึ่งบินออก อีกตัวก็บินเข้าแทนที่ เขาเห็นอะไรบางอย่าง
อยู่ใต้ขนสีดำที่ทับซ้อนกัน เมื่อคืนคงมีใครแอบเอาขยะมาโยนทิ้งไว้

“เฮ้ย มูราตะคง ไปหยิบถุงขยะในรถมาให้หน่อยซิ เอาใบใหญ่ๆ เลย
นะ”

โยชิซุมิสั่ง มูราตะจึงวิ่งกลับไปทิ้งรถตู้ งานของพวกเขาไม่ใช่แค่เปิด-
ปิดประตู แต่รวมถึงดูแลความสะอาดภายในสวนสาธารณะด้วย ส่วนแห่ง
นี้ล้อมรอบด้วยตะแกรงเหล็กสูงและตาข่าย แม้มีคนแอบทิ้งขยะช่วงกลาง
วันบ่อยๆ แต่ไม่ค่อยมีใครโยนขยะเข้าไปในยามวิกาล

เขาเปิดประตูแล้วเดินเข้าไปภายในสวนสาธารณะ โดยมีชาวบ้านเดิน
ตามมาห่างๆ ยางมะตอยที่เปียกโชกด้วยหยาดน้ำค้างยามเช้าสะท้อน
แสงแดดเป็นประกายระยิบระยับ เซ็นี่ช่างแสนสดใส

แม้โยชิซุมิเดินเข้าไปใกล้ แต่ฝูงอีกาก็ไม่ยอมถอยหนี พวกมันยังคง
จิกกินอย่างไม่ลดละ เขาจึงถอดเสื้อแจ็คเก็ตของเจ้าหน้าที่เขตออกแล้วสะบัด
ไล่พวกมัน

ฝูงอีกาพากันบินพริบจนทัศนียภาพกลายเป็นสีดำทึบชั่วขณะ
โยชิซุมิรองจนพวกมันไปหมดแล้วจึงจ้องมองที่โคนต้นไม้

เศษซากที่ดูเหมือนก้อนเนื้อกระจัดกระจายเกลื่อนกลาด ทว่าเขาใช้

เวลาไม่นานก็รู้ว่าวัตถุตรงหน้าคือสิ่งใด

นิ้วมือเรียวยาว...

ผิวหนังขาวซีดราวกับขี้ผึ้ง...

และส่วนที่น่าจะเป็นศีรษะของสิ่งมีชีวิต มีเส้นผมยาวสีทองเป็นอัน
เลือดเกรอะกรังพันกันยุ่งเหยิง...

สิ่งนั้น...คือส่วนหนึ่งของร่างกายมนุษย์อย่างแน่นอน

โยชิซุมิเหลียวไปหาชาวบ้านที่ยืนมองอยู่ห่างๆ แล้วถามทันควัน

“ผมลืมโทรศัพท์ไว้ในรถ ใครก็ได้ช่วยแจ้งตำรวจที่ได้ไหมครับ”

เมื่อเขาเผยหน้าขึ้นมองก็ยังไม่เห็นศีรษะ พบว่าฝูงอึกาเกะอยู่บนนั้น
พวกมันพากันส่งเสียงร้องระงม

2

รถสายตรวจสองคันแล่นมาด้วยความเร็วไปตามถนนโซคุอันยามเข้า
ตรู่ ทั้งสองคันเปิดไซเรนและไฟหมุนสีแดง พยายามขับแทรกผ่านรถคัน
อื่นๆ ขณะการจราจรเริ่มหนาตาเพื่อมุ่งหน้าไปยังย่านคาบูจิโจ

โจชิมะ ฮิเดอากิ ตำรวจฝ่ายสืบสวนสอบสวนจากสถานีตำรวจนิชิ-
ชินจูกุนั่งอยู่ที่เบาะหลังของรถคันหน้า เขาเหลือบมองนาฬิกาข้อมือโดย
สัญชาตญาณ 06.25 น. แล้วหาวหวดอย่างไม่วางใจ

วันนี้ช่วยฉิบหาย...

ตามกำหนดการเดิมเขาคควรออกเวรเช้านี้ สุดสัปดาห์นี้เขาได้หยุดยาว
สองวันเป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือน จึงตั้งใจว่าจะกลับบ้านนอนพักผ่อน
แล้วตอนบ่ายจะไปไหว้หลุมศพของคิโยมิ ภรรยาผู้ล่วงลับ ทว่าเวลาแบบนี้
แหละที่มักจะเกิดเหตุร้าย

ขณะเตรียมตัวจะกลับบ้านก็มีสายแจ้งเหตุ 110 เข้ามา เจ้าหน้าที่เขต
ชินจูกุพบชิ้นส่วนที่น่าจะเป็นศพในสวนสาธารณะโอคุโบะซอยสอง หลังจาก

นั้นไม่นานตำรวจประจำป้อมหน้าตึกไฮเจียก็รู้ตไปยังที่เกิดเหตุ และยืนยันว่าสิ่งนั้นเป็นร่าง ‘มนุษย์’ แผนกสืบสวนจึงถูกเรียกตัวด่วน

หากสายแจ้งเหตุช้ากว่านี้สักสามสิบนาที เขาคงได้เปลี่ยนเวรกับเจ้าหน้าที่กะเข้าไปแล้ว...

รถตำรวจลอดใต้สะพานทางรถไฟสายเจอาร์และเซบูชินจูก่อนเลี้ยวขวาที่หน้าสำนักงานจัดหางานชินจู จากจุดนี้ไปคือย่านคาบูกิโจ วินาทีนั้นโจชิมะรู้สึกชนลูกชัวร์ราวกับได้ก้าวข้ามเขตแดนเข้าสู่โลกของปีศาจ

“คนเริ่มมุงกันแล้วนะครับ...”

โยชิตะ นาโอโตะ ตำรวจหนุ่มที่นั่งข้างกันพูดอย่างจ้วงเจีย โยชิตะเองก็เพิ่งออกเวรตึก

สวนสาธารณะโอคุโบะถูกขนาบด้วยโรงแรม่านรูดและร้านอาหารเกาหลีทั้งสามด้าน ฝั่งทิศใต้มีตึกไฮเจียกับโรงพยาบาลโอคุโบะตั้งตระหง่านราวกับกำแพงกันแสงแดด

เมื่อพวกเขาถ่วงจากรถและเดินเข้าสวนสาธารณะ ตำรวจสองนายจากป้อมหน้าตึกไฮเจียก็หันมาทำความเคารพ ในที่เกิดเหตุมีตำรวจอยู่แค่สี่แทปเหลือถูกชิงไว้โดยรอบ และมีผ้าใบสีขาวคลุมปิดศพอยู่ แต่การรักษาสถานที่เกิดเหตุยังทำได้ไม่เรียบร้อยนัก อีกาจำนวนนับไม่ถ้วนเกาะอยู่บนกิ่งไม้และตาข่ายราวกับพวกมันกำลังเฝ้าตามติดสถานการณ์

“สถานการณ์เป็นยังไง”

โจชิมะถามตำรวจนายหนึ่งที่เขาจำหน้าได้ ชายคนนี้คือดาบตำรวจอิซาดะ ซึ่งเคยประจำอยู่ที่ป้อมฝั่งตะวันตก

“ผมเองก็เพิ่งมาถึงครับ ยังจับต้นชนปลายไม่ค่อยถูก แต่เบื้องต้นได้รักษาสภาพสถานที่เกิดเหตุไว้แล้ว...”

“ศพเป็นชายหรือหญิง”

“ไม่ทราบครับ...ถูกอีกาจิกกินไปเยอะ สภาพความเสียหายรุนแรงมาก...”

รอยนูนของผ้าใบสีขาวนั้นดูเล็กเกินกว่าที่จะเชื่อได้ว่ามีร่างกายของมนุษย์อยู่ข้างใน

“ผู้พบเห็นกับผู้แจ้งเหตุล่ะ”

“กันตัวไว้แล้วครับ ทางโน้น...”

โจซิมะมองตามดาบฮิซาดะไปยังทางเข้าสวน เห็นชายสองคนสวมเครื่องแบบพนักงานชั่วคราวของเขต ยืนอยู่ข้างตำรวจอีกนายหนึ่ง แล้วก็มีชายชราอีกสองสามคน โจซิมะจึงหันบอกโยชิตะ

“ไปสอบปากคำเบื้องต้นให้ที”

“ได้ครับ” โยชิตะทำความเคารพ แล้วปลีกตัวออกไป

รถตำรวจคันอื่นๆ หยอยมาสมทบพร้อมอุปกรณ์หลายหลาก รถของเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานก็มาแล้ว โจซิมะรอให้ตำรวจซึ่งผ้าใบสีน้ำเงินปิดล้อมรอบบริเวณเสร็จก่อน แล้วจึงเปิดผ้าคลุมศพพร้อมกับ อาเบะ ทาคาชิ เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐาน

“โหดเหี้ยมชะมัด...” อาเบะพึมพำ

ใช้ศพมนุษย์อย่างที่ได้รับความจริงฯ หรือจะพูดให้ถูกต้องคือ ‘ชิ้นส่วน’ บางส่วนของมนุษย์มากกว่า มีแขนสองข้างตั้งแต่ข้อศอกลงไป ขาสองข้างตั้งแต่หน้าแข้งลงไปถึงข้อเท้า และอีกส่วนที่น่าจะเป็นศีรษะ สภาพความเสียหายรุนแรงอย่างที่ดาบฮิซาดะบอกไว้จริงๆ

ใกล้กันนั้นมีถุงขยะขนาดใหญ่สีดำที่สภาพฉีกขาดตกอยู่ โจซิมะเงยมองตาข่ายที่ล้อมรอบสวน ศพคงถูกนำใส่ถุงขยะแล้วโยนข้ามรั้วเข้ามา

“น่าจะเป็นผู้หญิงนะ” โจซิมะสันนิษฐาน

“อืม คงเป็นผู้หญิงนั่นละ”

ผิวพรรณขาวจัด มือและเท้ามีขนาดเล็ก เล็บที่หลงเหลืออยู่บนนิ้วเรียวยาว ทาสีเล็บไว้สวยงาม แต่ไม่ใช่การต่อเล็บอย่างที่กำลังนิยมในปัจจุบัน

แสงแฟลชจากกล้องของหน่วยพิสูจน์หลักฐานสว่างวาบอยู่เบื้องหลัง

โจชิมะ

“เสียชีวิตมานานแค่ไหนแล้วครับ”

“ก็...คงประมาณหนึ่งวันเต็ม แต่ถ้าไม่ตรวจละเอียดก็ยังไม่บอกอะไรไม่ได้...”

แม้สภาพพลเสียชีวิตหนักแต่ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงสีหน้า แสงแฟลชวาบขึ้นอีกครั้ง

“ดูเหมือนเป็นคนต่างชาตินะครับ”

“คงอย่างนั้น อาจจะเป็นคนขาว”

ทั้งเส้นผมยาวที่โซกไปด้วยเลือดและเส้นขนตามร่างกายที่ยังหลงเหลืออยู่ล้วนเป็นสีบลอนด์ ทั้งที่โคนผมก็ไม่ปรากฏร่องรอยของการย้อมสี

“ลองดูที่ศีรษะหน่อยสิ”

อาเบะสวมถุงมือสีขาวแล้วค่อยๆ ประคองศีรษะขึ้น เขาปิดเส้นผมสีบลอนด์ยาวเพื่อย่อออก แสงแฟลชรัวไม่หยุด ทว่าจุดที่ควรจะมีใบหน้อยู่นั้นกลับไม่มีอะไรหลงเหลืออยู่เลย...

เนื้อหนังบริเวณใบหน้าล้วนอันตรายไป ตรงจุดที่เคยมีดวงตากลับกลายเป็นบ่ากลวงโป้ จมูกเหลือแต่รู เนื้อบริเวณริมฝีปากและแก้มถูกเหวี่ยงออกจนเห็นฟันกับเหงือก

“ถูกอีกากินไปหรือครับ” โจชิมะถาม

“ไม่ใช่หรือก ลองดูตรงนี้สิ” อาเบะว่าพลางใช้นิ้วชี้ลากไปตามโครงหน้า

“อ้อ...อย่างนี้เอง...”

ตั้งแต่โคมบนหน้าผากไปจนถึงกกหู และจากแนวกรามไปจนถึงลำคอ มีร่องรอยที่ดูคล้ายถูกข้อมือคมกรีดโดยรอบอย่างประณีต

“ดูเหมือนว่าเนื้อบนใบหน้าถูก ‘เลาะ’ ออกไป...แต่ไม่รู้ว่าทำไปเพื่ออะไร...”

โจชิมะฟังรอยกรีดตามโครงหน้านั้นอีกครั้ง พลางจินตนาการถึง

ส่วนที่ถูกตัดออกไปจากศีรษะ รูปทรงคล้ายหน้ากากละครโน³ ไม่มีผิด

“นี่มันอะไรกันครับ”

คราวนี้โจซิมะชี้ถาม ไรมมสึบลอนด์แถวหน้าผากมีคราบสารบางอย่างคล้ายสีทาบ้านสีขาวอมเทาติดอยู่

“อะไรเนี่ย”

อาเบะพึมพำลงใช้ปากคืบหนีบอกอย่างระมัดระวัง จากนั้นล้มผัสส่วนหนึ่งด้วยปลายนิ้ว เขาลองบี้ ดมกลิ่น แล้วเอียงคองงน

“สีทาบ้านหรือครับ”

“เปล่า ไม่ใช่หรอก เป็นพวกน้ำยาง ไม่ก็ซิลิโคนมากกว่า เดี่ยวค่อยกลับไปส่งให้หน่วยพิสูจน์หลักฐานที่โรงพักตรวจดูอีกที”

จังหวะนั่นเอง มารูยามะ คาซุฮิระ เพื่อนร่วมงานก็มาถึงที่เกิดเหตุ เขาเองบึ่งตรงมาจากบ้านร้างท่วมจึงมีเหตุผุดพรายเต็มหน้าผากขณะผุดผ่านผ้าใบเข้ามา

“อรุณสวัสดิ์ ขอโทษที่มาสายครับ” ทันทีที่พูดจบเขาก็สับัดหน้าหนี “โอ๊ะ...เพิ่งกินข้าวเข้ามาแท้ๆ...”

เขาใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดจมูกและปากพลางทรุดตัวนั่งยองตรงนั้น เป็นที่รู้กันดีในโรงพักว่ามารูยามะไม่ถูกกับ ‘ศพถูกหั่น’ เหมือนโซคชะตาเล่นตลกที่ผู้ชายแบบนี้ถูกส่งมาอยู่แผนกสืบสวนสอบสวน ที่ต้องรับผิดชอบคดีฆาตกรรม

“ว่าแต่ คุณโจ...” อาเบะหันไปพูดกับโจซิมะ “จะส่งศพนี้ไปผ่าชันสูตรไหม ถ้าทำ ผมจะได้ส่งไปทีมมหาวิทยาลัยเคม...”

กรณีพบศพตายผิดธรรมชาติในเขตชินจูกุ ส่วนใหญ่จะถูกส่งไปที่คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเคม ในย่านชิโนโนมาจิ

³ หน้าการรูปใบหน้าที่ทำจากไม้ (能面) องค์ประกอบเด่นของละครโน ศิลปะการแสดงพื้นบ้านของญี่ปุ่น

“หัวหน้าซาโกตะยังไม่ติดต่อมาเลย รับกวนช่วยขนไปไว้ที่ห้องเก็บศพ
ของโรงพักก่อนได้หรือเปล่า”

โจชิมะตอบว่ามารุยามะเบาๆ แล้วเดินออกมานอกผ้าใบสีน้ำเงิน

เขารู้ดีว่าคงไม่มีการผ่าชันสูตรพลิกศพ เหตุผลนั้นง่ายมาก...คือ
เพราะไม่มีงบประมาณ

ระยะหลังมานี้ ญี่ปุ่นพบศพตายผิดธรรมชาติปีละประมาณ 150,000
ศพ ส่วนใหญ่เป็นศพที่ไม่รู้แม้แต่ชื่อหรือสัญชาติ แต่งบประมาณที่ตั้งไว้
สำหรับการผ่าชันสูตรพลิกศพกลับมีเพียง 340 ล้านเยนต่อปี ซึ่งครอบคลุม
เพียง 5,000 ศพเท่านั้น เช่น ปี 2004 พบศพตายผิดธรรมชาติ 136,092
ศพ แต่มีการผ่าชันสูตรเพียง 4,969 ศพ หรือเท่ากับ 3.7 เปอร์เซนต์
เท่านั้น

หากเทียบกับประเทศพัฒนาแล้วอื่นๆ ฮังการีอยู่ที่ 49 เปอร์เซนต์
สวีเดน 37 เปอร์เซนต์ อังกฤษ 24 เปอร์เซนต์ แม้แต่สหรัฐอเมริกาที่ขึ้นชื่อ
ว่าเป็นประเทศแห่งอาชญากรรม ก็ยังมีการผ่าชันสูตรพลิกศพตายผิด
ธรรมชาติถึง 12 เปอร์เซนต์ ทว่าญี่ปุ่นกลับมีตัวเลขไม่ถึง 1 ใน 3 ของ
สหรัฐอเมริกาด้วยซ้ำ

นี่คือความจริงของญี่ปุ่นที่เป็น ‘นิติรัฐ’

ตามหลักการแล้ว ศพที่มีความเป็นไปได้ว่าเป็นคดีฆาตกรรมต้องได้
รับการผ่าชันสูตรพลิกศพ แต่ในทางปฏิบัติ หากเป็นศพตายผิดธรรมชาติ
ที่ไม่สามารถระบุตัวตนได้ ถ้าไม่มีเหตุผลจำเป็นจริงๆ ก็จะถูกนับเป็นคดี
‘ทิ้งศพ’ หรือ ‘ทำลายศพ’ แล้วถูกจัดการโดยไม่มีการชันสูตร

“คุณโจ...ศพนั้นประหลาดนะครับ คุณไม่คิดว่ามันแปลกหรือ”

มารุยามะถามขณะเดินตามหลังมา แม้เขาเป็นหน้าหน้านี้ แต่คงได้
เหลือบมองศพอยู่บ้าง

“แปลกยังไง”

“ส่วนนี้ตอนกลางคืนถูกปิดตายไม่ใช่หรือครับ อีกทั้งรอบๆ ยังล้อม

ด้วยตาข่ายกับรั้วลวดหนามสูง จะมีคนชนศพเข้ามาได้ยังไงกัน”

“มีถุงขยะตกอยู่ คงใส่ถุงนั้นแล้วโยนเข้ามาจากข้างนอกละมัง จากนั้นพวกอีกาก็ฉีกถุงแล้วรุมกิน...”

“นั่นหรอครับ...ถ้าเป็นแบบนั้น คนทำก็ต้องเป็นพวกแรงเยอะน่าดู...”

โจชิมะเงยหน้ามองรั้วลวดหนามและตาข่ายรอบสวน จริงอย่างที่มารูยามะว่า ตาข่ายนี้สูงสองเมตรกว่า แม้เป็นแค่ชิ้นส่วนศพ แต่ถ้ารวมทั้งหัว มือและเท้า น้ำหนักในถุงก็คงอยู่ที่เจ็ดถึงแปดกิโลกรัม แม้ไม่ใช่เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แต่ก็ต้องใช้พลังกำลังเอาการ

“มีอะไรอีกไหม”

โจชิมะถาม มารูยามะนั่งคิดครู่หนึ่ง

“ศพนั้นเป็นคนผิวขาวใช่ไหมครับ”

มารูยามะข้างสังเกตเหลือเกิน

“คงใช่ ถ้าหน่วยพิสูจน์หลักฐานตรวจดู ช่วงบ่ายก็น่าจะชัดเจน แล้วมันทำไมล่ะ”

“หญิงขายบริการหรือเปล่าครับ...ผมแค่สงสัยว่าทำไมเพิ่งมาเป็นคนขาว...”

โจชิมะเข้าใจสิ่งที่มารูยามะต้องการสื่อ คาบูกิโจเป็นแหล่งเพาะพันธุ์อาชญากรรมมาแต่ไหนแต่ไร ทั้งยาเสพติด ความรุนแรง การค้าประเวณี และการต้มตุ๋น ในอดีตเคยมีโสเภณีต่างชาติ ทั้งชาวโคลอมเบียและรัสเซียอยู่เป็นจำนวนมาก เมื่อราวสิบปีก่อน ในย่านโอคุโบะ มีหญิงขายบริการผมบลอนด์ยื่นเรียงรายทุกตรอกซอกซอย และการพบศพตายผิดธรรมชาติเกลื่อนกลาดไม่ใช่เรื่องแปลก

แต่หลังจากการแก้ไขกฎหมายควบคุมสถานบริการครั้งใหญ่ในปี 1998 และปี 2005 กอปรกับการคุมเข้มของเทศบัญญัติโตเกียว และการกวาดล้างของตำรวจ คาบูกิโจก็เริ่มเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ไม่ใช่แค่โสเภณีเท่านั้น ชาวต่างชาติผิวขาวเองก็แทบหายไปจากย่านนี้ รวมถึงบาร์

รัสเซียและบาร์โรมาเนียด้วย

โดยเฉพาะช่วงไม่กี่ปีมานี้ แทบไม่เห็นโสเภณีในย่านคาบูกิโจเลย ถ้าจะมีก็นานๆ ครั้ง และส่วนใหญ่เป็นคนจีน ไม่ก็คนญี่ปุ่นที่มารับงานพาร์ตี-ไทม์ ส่วนที่เหลือก็เปลี่ยนเป็นการขายบริการทางอ้อม ผ่านบริการส่งถึงที่ หรือผ่านนัดบอด การค้าประเวณีจึงมุดลงไปอยู่ใต้ดินแทน

“เรื่องสืบสวนสอบสวนลงพื้นที่ ปล่อยให้พวกที่เหลือจัดการไปเถอะ พวกเรากลับโรงพักก่อนดีกว่า” โจชิมะเสนอ

“ครับ...ว่าแต่ชิ้นส่วนล่าตัวหายไปไหนกันนะ”

มารูยามะพึมพำ

3

การประชุมสืบสวนสอบสวนช่วงเช้าดำเนินไปอย่างที่คาด

หัวหน้าชุดสืบสวนสอบสวนคือ หัวหน้าแผนกซาโกตะ มิโนรุ โดยมี โจชิมะ อิเดากิ เป็นผู้ช่วยหัวหน้าชุด นอกจากนี้ยังมี มารูยามะ คาซุฮิระ และ โยชิตะ นาโอโตะ เป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนประจำคดี

ช่วงแรกอาจมีกำลังเสริมลงพื้นที่ช่วยสืบสวนสอบสวนบ้าง แต่ไม่กี่วัน ก็คงถอนกำลัง ทีมสืบสวนจริงๆ จึงเหลือเพียงไม่กี่คน นำโดยโจชิมะ มารูยามะ และโยชิตะ

การสืบสวนสอบสวนดำเนินไปในแนวทางคดีหិងศพตายผิดธรรมชาติ ที่ระบุตัวตนไม่ได้ คดีนี้จะไม่ถูกนับเป็นคดีฆาตกรรมจนกว่าจะพบหลักฐานชัดเจน

แน่นอน การผ่าชันสูตรพลิกศพย่อมถูกยกเลิก ซึ่งสิ่งนี้ช่วยให้ตัวเลข สถิติการจับกุมคดีฆาตกรรมของตำรวจญี่ปุ่นดูดีขึ้นในเชิงปริมาณ

ช่วงบ่าย โจชิมะกับมารูยามะไปยังห้องเก็บศพที่ชั้นใต้ดินของสถานี ตำรวจนิชิชินจูกุ เพื่อตรวจสอบและฟังรายงานจากอาเบะ หัวหน้าหน่วยพิสูจน์

หลักฐาน ศพที่วางอยู่บนถาดสเตนเลสได้แสงลอดนือออนเ็นตาดูราวกับ
ซากหุ่นโม่เสื้อผ้าชำรุด มารูยามะลากแก้้อม้านั่ง ใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดปากปิด
จมูกพลางเฝ้ามองอยู่ห่างๆ

อาเบะเริ่มอธิบาย ขณะกาศึระะที่มีผมขาวสลับดำ

“ผู้ตายเป็นหญิง อายุตั้งแต่ยี่สิบปลายๆ ถึงสามสิบปลายๆ คาดว่า
เสียชีวิตมาแล้วประมาณยี่สิบห้าถึงสามสิบชั่วโมง...”

นั่นหมายความว่าเธอถูก ‘ฆ่า’ ในช่วง 00.00 น. ถึง 05.00 น. ของ
เมื่อวาน 18 กันยายน

“เชื้อชาติล่ะ” โจชิมะถาม

“ก็เป็นคนขาว ผมสืบลอนด์นั้นเป็นของจริง ถ้าได้ผ่าชันสูตรคงรู้
แน่ชัดกว่านี้ แต่พวกคุณคงไม่ทำอยู่แล้วใช่ไหม”

“ครับ ตอนนั้ยังไม่มีคำสั่ง แต่ผมจะให้สถาบันวิจัยนิติวิทยาศาสตร์
ตรวจดีเอ็นเอ อย่างน้อยจะได้รู้ว่าเป็นสายพันธุ์รัสเซียหรือยุโรปเหนือ มี
อะไรอีกไหม”

อาเบะถอนหายใจยาว

“สาเหตุการตายยังไม่แน่ชัด อย่างน้อยก็ไม่พบร่องรอยการกดทับที่
ลำคอ หรือร่องรอยการถูกตีที่ศีรษะ สันนิษฐานเบื้องต้นว่าน่าจะเสียชีวิต
จากการเสียเลือด ที่ฝ่ามือขวามีแผลจากของมีคม ซึ่งเกิดขึ้นขณะที่เจ้าตัว
ยังมีชีวิตอยู่ ตรงนี้ไง...”

อาเบะชี้รอยแผล นั่นหมายความว่าเ็นการถูกแทงตายอย่างนั้นหรือ...

“มีอีกไหมครับ”

“รอยตัดที่แขนและขา ไม่มีปฏิกิริยาแห่งชีวิต⁴ เนื้อเยื่อกล้ามเนื้อถูก

⁴ ปฏิกิริยาหรือการเปลี่ยนแปลงทางชีววิทยาที่เกิดขึ้นบนร่างกายขณะที่ยัง ‘มีชีวิต’ เพื่อตอบสนอง
ต่อการบาดเจ็บ (Vital reaction) ใช้ในทางนิติเวชศาสตร์เพื่อพิสูจน์ว่าบาดแผลเกิดขึ้นก่อนตาย
หรือคนตายยังมีชีวิตอยู่ในขณะที่ได้รับบาดเจ็บหรือสัมผัสอันตรายนั้นๆ

ตัดด้วยของมีคม ส่วนกระดูกถูกตัดด้วยเครื่องมือลักษณะคล้ายเลื่อย แต่
ว่า...”

“แต่ว่าจะไรครับ”

“ลองดูตรงนี้สิ” อาเบะชี้ไปที่กรอบหน้า “แม้ดูไม่ชัดเพราะถูกอีกากิจ
กิน แต่แถวนี้ดูเหมือนยังมีปฏิกิริยาแห่งชีวิตหลงเหลืออยู่บ้าง...”

“หมายความว่า...เหยื่อถูกเลาะหน้าออกขณะยังมีชีวิตอยู่อย่างนั้น
หรือครับ”

“ก็...เป็นไปได้นะ...”

มารุยามะที่อยู่ข้างหลังครางอ้อในลำคอ

“นอกจากศพแล้ว มีของกลางอย่างอื่นไหม”

“มีถุงขยะหนึ่งใบ ใบที่คุ้นใจเห็นนั่นแหละ คงใช้ใส่ศพมา เป็นถุงขยะ
ทั่วไปที่ขายตามซูเปอร์มาร์เกต คงใช้ระบุตัวตนไม่ได้หรอก...” อาเบะถอน
หายใจ

“แล้วเรื่องศพที่เหมือนสีทาบ้านนั้นล่ะครับ ที่อยู่ตรงนี้” โจชิเมะชี้
ผมของศพ

“อ้อ ลืมเรื่องนั้นไปเลย ตรวจดูแล้วละ มันคือยางซิลิโคนแบบที่หมอ
ฟันใช้พิมพ์ปากคนไข้ นั่นแหละ”

ยางซิลิโคนหรือ...

นี่อาจเป็นเบาะแสสำคัญก็ได้

หลังจากนั้นการสืบสวนสอบสวนก็ไม่ได้มีความคืบหน้าอีกเลย ช่วงเย็น
ทีมสืบสวนพื้นที่ซึ่งรวมถึงโยชิตะกลับมารายงาน แต่ไม่พบคำให้การของ
พยานที่มีน้ำหนักหรือเบาะแสสำคัญใดๆ ข้อมูลเรื่องบุคคลต้องสงสัยมีเข้า
มามากมาย แต่จะว่าไป ทุกคนที่เดินเร่ร่อนในย่านคาบูกิโจยามดึกเป็นปกติ
ก็เข้าข่ายบุคคลต้องสงสัยด้วยกันทั้งนั้น

หนึ่งสัปดาห์หลังจากพบศพ วันที่ 26 กันยายน ทีมสืบสวนสืบสวน
พื้นที่ก็ ‘ถอนกำลัง’ อย่างเป็นทางการ ที่ลากยาวได้เป็นสัปดาห์ก็เพราะติด

วันหยุดยาว หลังจากนี้คงเหลือเพียงทีมของโจชิมะที่ต้องสืบสวนสอบสวนกันต่อแบบตามมีตามเกิด ซึ่งก็ไม่ว่าพวกเขาจะทำได้นานแค่ไหน

คดีนี้เป็นข่าวไม่ทันไรก็เงียบหาย เพราะสื่อมวลชนรู้เรื่องช้า ศพหญิงสาวที่ถูกอีการุ่มทิ้งในสวนสาธารณะโอคุโบะ เกือบจะถูกฝังกลบในงมิดของย่านคาบูกิโจในฐานะคดีทิ้งศพที่ไม่สามารถระบุตัวตนได้

ทว่าเมื่อเริ่มต้นสัปดาห์ใหม่ วันที่ 28 กันยายน คดีกลับพลิกผันไปในทิศทางที่ไม่มีใครคาดคิด

จุดเริ่มต้นมาจากสายแจ้งเหตุว่า ‘มีกลิ่นเหม็นผิดปกติ’ ในมุมหนึ่งของตรอกกลีย่านคาบูกิโจซอยสอง ซึ่งเป็นแหล่งรวมร้านอาหารจีน บาร์ และร้านขายวิดีโอเถื่อนใต้ดิน กลิ่นเหม็นโชยคลุ้งจากอาคารร้างซึ่งเคยเป็นร้านยากิโอรุ และปิดตัวลงเมื่อสี่ปีก่อน

เมื่อได้รับแจ้งเหตุ มาเอตะ มิกะ ตำรวจหญิงจากแผนกความปลอดภัยในชุมชนของสถานีนิชิชินจูกุ พร้อมกับเพื่อนร่วมงาน โอตะ โนบุโกะ ก็รีบไปยังสถานที่เกิดเหตุ โดยมีเจ้าหน้าที่จาก ‘โคเอ-อสังหาริมทรัพย์’ ผู้ดูแลอาคารมาเป็นพยานในการเข้าตรวจสอบ ตัวร้านขนาดเล็กไม่ถึงสิบตารางเมตรมีเพียงเคาน์เตอร์หนึ่งตัวปิดตายมาสามปีแล้ว หน้ากว้างของร้านถูกตอกปิดด้วยแผ่นไม้อัด และมีสายยูคล้องล็อกที่ประตูบานเล็กเพียงบานเดียว

เมื่อเจ้าหน้าที่อสังหาริมทรัพย์พยายามไขกุญแจกลับพบว่าแม่กุญแจถูกทำลายไปแล้ว ทันทีที่หุมนลูกบิดแล้วดึงประตูออก กลิ่นเน่าเหม็นก็ทะลักทลายจนแทบสำลัก

“รบกวนถอยไปหน่อยนะคะ”

มาเอตะบอกพลางหยิบไฟฉายที่เข็มขัดมาเปิดก่อนก้าวเข้าไปในร้าน หนูท่อวิ่งหนีไปในวงแสงสลัวราง และที่ปลายแสงนั้นภาพอันน่าสยดสยองก็ปรากฏ

บนพื้นคับแคบเต็มไปด้วยขยะ จานชามแตก นิตยสารเก่าและเสื้อผ้า

การจัดกระจายมีวัตถุสีเทาลักษณะคล้ายหุ่นโซวเลื้อยผ่านอนทอตกายอยู่ นั่นคือร่างมนุษย์เปลือยเปล่า สภาพน่าเบื่อขมอดด้วยแก๊สในช่องท้องและถูกหนุรุมทะ แชน ขา และศีรษะหายไป มาเอตะพลันนึกถึงชิ้นส่วนศพหญิงผิวขาวไร้ลำตัวที่ถูกพบยังสวนสาธารณะโอคุโบะเมื่อสัปดาห์ก่อน

แต่ปัญหาไม่ได้มีแค่นั้น มาเอตะข่มกลืนน้ำย่อยที่ไหลย้อนขึ้นคอทันทีที่ส่องไฟฉายขึ้นเธอถึงกับตะลึงงัน

สิ่งที่เห็นคล้ายภาพฉากในละครเวทีแนวหน้าสักเรื่อง บนเคาน์เตอร์มีผู้หญิงผมยาวนั่งเปลือยกายอยู่ แผ่นหลังพิงฝาไม้ แชนทั้งสองข้างถูกแขวนไว้กับเพดาน เธอเงยอ้าขา คอพับคออ่อน

ภายใต้เส้นผมยาวที่บิดบังอยู่นั้นไร้ซึ่งใบหน้า...

มาเอตะค่อยๆ เลื่อนแสงไฟลง หน้าอกโตและหน้าท้องสีขาวพองอืดนั้นถูกกรีดหว่านด้วยของมีคม และท่ามกลางบาดแผลนับไม่ถ้วน มีตัวอักษรที่เขียนด้วยสารบางอย่างที่ไม่ใช่เลือด แต่ดูเหมือนสีทาบ้าน

ฉันมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเองเท่านั้น

มาเอตะเดินออกจากร้าน เธอเอามือไฟล์หลังปิดประตูแล้วหันไปพูดกับเจ้าหน้าที่อสังหาริมทรัพย์ รวมถึงฝูงชนที่เริ่มมามุงดู

“ที่นี่เป็นเขตห้ามเข้าตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ทุกคนถอยออกไปให้หมดค่ะ”

แล้วกดโทรศัพท์แจ้งขอทีมสนับสนุนจากโรงพัก

4

ผีนป่าถูกปกคลุมด้วยโอหมอกยามรุ่งอรุณ

แว่วเสียงนกยามากระรื่องดังจากที่โหนดสักแห่ง

ในที่สุดแสงแดดอ่อนก็สาดส่องผ่านยอดไม้หนาทึบ ไอมอกเริ่มจาง
หายตามสายลมเอื่อยที่พัดมาจากทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

วันศุกร์ที่ 2 ตุลาคม

เอมิโกะ กรูนิ กำลังวิ่งตามเส้นทางในป่าแถบหมู่บ้านพักตากอากาศ
เก่าแก่

เธอสวมกางเกงลายพรางวูดแลนด์มือสองของกองทัพสหรัฐฯ ซึ่งผ่าน
การใช้งานมาอย่างโชกโชน และสวมรองเท้าวิ่งเทรลยี่ห้อเมอร์เรลล์ เสื้อ
กั๊มลึบสีดำเริ่มชุ่มเหงื่อ

สมัยยังฝึกอยู่ในป่าที่สถาบันของสำนักงานสอบสวนกลางเอฟบีไอใน
ควอนติโก เธอมักพกปืนลูกไม่ S&W M67 ใส่ซองปืนสะพายไหล่ตลอด
เวลาเพื่อให้ชินกับน้ำหนักของมัน แต่เวลานี้เธอไม่มีอาวุธติดตัว

เอมิโกะถอดหมวกไหมพรมสีดำออกชั่วคราว ปล่อยให้ลมเย็นพัด
ผ่านเส้นผมยาวสลวย ก่อนสวมกลับเข้าไปใหม่ เธอหยิบขวดน้ำตรงเข็มขัด
ขณะวิ่ง ดื่มน้ำแร่วิลิกเพื่อดับกระหาย

ปีนี้ฤดูใบไม้ร่วงมาเยือนเร็วกว่าปกติ ผลกระทบจากปรากฏการณ์
เอลนีโญทำให้ฤดูร้อนปีนี้เย็นกว่าในรอบหลายปี และความร้อนที่หลงเหลือ
อยู่ก็ไม่รุนแรงเท่าไรนัก

ที่พักตากอากาศแถวนาซุแห่งนี้เริ่มมีกลิ่นอายของฤดูใบไม้ร่วงตั้งแต่
ช่วงกลางเดือนกันยายน ตอนนี้ดอกอาซามิตามผืนป่าร่วงโรยไปหมดแล้ว
และใบของต้นอูริชิก็เริ่มเปลี่ยนสี บริเวณยอดเขาของเทือกเขานาซุนั้นใบไม้
ล้วนเปลี่ยนสี คงเข้าสู่ช่วงทิ้งดงามที่สุดของปีแล้ว

เอมิโกะวิ่งขึ้นเนินแล้ววิ่งลงเนิน เนื่องจากเป็นวันธรรมดานอกฤดูทากา
ท่องเที่ยว ในบริเวณบ้านพักตากอากาศจึงแทบไม่เห็นใคร บางครั้งเธอก็วิ่ง
ออกนอกเส้นทาง ลัดเลาะไปตามหมุ่ไม้ กระโดดข้ามขอนไม้ใหญ่ วิ่งไปตาม
ลำธารและข้ามสายน้ำเล็กๆ กั๊มลึบเนื้ออันยืดหยุ่นภายใต้เสื้อกั๊มลึบนั้นบาง
เคลื่อนไหวอย่างทรงพลัง

ขณะกำลังจะลอดผ่านกิ่งไม้เตี้ยๆ ด้านหลังกระท่อมบนภูเขา เอมิโกะสังเกตเห็นความผิดปกติบางอย่าง เธอหยุดวิ่ง ยืนพักเหนื่อยพลางกวาดตาสำรวจรอบตัว กิ่งไม้พุ่มตรงหน้าหักออกจากโคน รอยหักนั้นยังดูสดใหม่

เอมิโกะก็ย้อนกลับไปตอนที่เธอผ่านตรงนี้เมื่อสามสิบนาทีก่อน จำได้ว่ากิ่งไม้นี้ยังไม่หัก เธอไม่ได้เป็นคนทำ...ยิ่งกว่านั้นในป่าแถบนี้ไม่มีสัตว์ใหญ่ประเภทหมีหรือกวางอาศัยอยู่

‘ผู้ชายคนนั้น’ แน่หนอน...

เธอย่อตัวลง กลั่นหายใจขณะสำรวจร่องรอยรอบตัว ทว่าในป่าเงียบสงัด นอกจากนกที่บินอยู่เหนือยอดไม้กับหนูที่ซ่อนตัวอยู่ใต้กอไผ่คุมาซาซะแล้วก็ไม่มีร่องรอยอื่นอีก

เอมิโกะสำรวจรอยเท้าของตัวเองบนพื้นป่า เจอรอยเท้าเมื่อสามสิบนาทีก่อนกับรอยเท้าที่เธอเพิ่งวิ่งขึ้นมา แต่มีอีกรอยเท้าที่ใหญ่กว่ารอยเท้าของเธอมุ่งหน้าไปทางลำธาร เป็นฝีมือของ ‘ผู้ชายคนนั้น’ จริงๆ

เอมิโกะจิบน้ำ คิดว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี

จะหนีหรือจะสะกดรอยตาม แต่ต่อให้หนี ‘ผู้ชายคนนั้น’ ก็คงดักไว้แล้ว

หลังไตรตรองถ้วนถี่ เอมิโกะเลือกที่จะสู้ สมัยอยู่สถาบันเอฟพีไอ เธอถูกสอนเสมอว่าการโจมตีคือการป้องกันที่ดีที่สุด

เอมิโกะลבר่องรอยของตัวเองแล้วสะกดรอยตามชายคนนั้นไป รอยเท้าพามุ่งลงไปยังลำธารและไต่ขึ้นเนินป่าฝั่งตรงข้าม เธอผ่านการฝึกการต่อสู้พื้นฐานอย่างคาราเต้และยิวยิตสูจากสถาบันเอฟพีไอมาแล้ว ถ้าหาจังหวะโจมตีจากข้างหลังได้ เธอก็อาจจะเป็นฝ่ายชนะ วันนี้นะ เธอจะจับ ‘ผู้ชายคนนั้น’ ให้อย่างแน่นอน

ในป่ามีร่องรอยของชายคนนั้นทิ้งไว้เป็นระยะ กิ่งไม้หัก พื้นป่าที่ถูกเหยียบย่ำ และในพื้นเปียกชื้นก็ปรากฏรอยรองเท้าบูตทหารแสนคันตาอย่างชัดเจน

เอมิโกะพยายามรักษาตำแหน่งของตัวเองให้อยู่ในจุดที่สูงกว่าร่องรอยของชายคนนั้นเสมอ โดยเฉพาะในสภาพแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติอย่างป่าไม้ การอยู่บนที่สูงย่อมได้เปรียบ

‘จงใช้ภูมิประเทศให้เป็นประโยชน์’ คำสอนของครูฝึกในสถาบันเอฟ-บีไอยังคงติดตรึงอยู่ในความทรงจำ

เอมิโกะเข้าป่าที่ด้านหลังหมู่บ้านพักตากอากาศซึ่งแวดล้อมด้วยต้นโอ๊กมิสซูลาร์ ต้นเกาลัด และต้นยามาซากุระเก่าแก่ เธอเคลื่อนที่ไปอย่างเงียบเชียบ ระมัดระวังไม่ให้เกิดเสียงฝีเท้า

พลันสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งวิ่งตัดหน้า เอมิโกะชะงักฝีเท้า ช่อนตัวอยู่หลังขอนไม้ที่มีมอสปกคลุม เธอเห็นบางอย่างอยู่หลังต้นไม้ใหญ่เบื้องหน้า สิ่งนั้นดูขาวเหมือนผ้า

เสื้อของ ‘ผู้ชายคนนั้น’

อีกฝ่ายคงยังไม่รู้ตัวว่าเอมิโกะอยู่ที่นี้ เธอเหลือบดูนาฬิกาจี-ซีอิคขณะนี้เป็นเวลา 06.45 น. ยังมี ‘เวลา’ เหลือ เธอกับชายคนนั้นอยู่ห่างกันประมาณสิบเมตร เอมิโกะควบคุมลมหายใจและรอจังหวะพุ่งตัว

ตอนนี้ละ...จังหวะที่เธอกำลังจะลุกขึ้นจากหลังขอนไม้ก็ล้มพับได้ว่าใครบางคนอยู่ด้านหลัง

หญิงสาวหันไปมอง แต่สายไปเสียแล้ว ‘ผู้ชายคนนั้น’ ในสภาพเปลือยท่อนบนพุ่งตัวลงจากเนินเขา ร่างของเขาร่อนเข้าใส่เธอ

เอมิโกะพยายามจะจับกุม แต่อีกฝ่ายหลบได้ ร่างของเธอถูกเหวี่ยงกระเด็น จากนั้นวงแขนบึกบึนก็ล็อกคอและไหล่ของเธอไว้ เอมิโกะกลิ้งหลุนๆ ลงมาตามพื้นป่าพร้อมกับชายคนนั้น รู้สึกตัวอีกทีเขาก็คร่อมร่างเธอและกดแขนทั้งสองข้างกับผืนดินซึ่งเต็มไปด้วยเศษใบไม้ทับถม

เอมิโกะเลิกขัดขืน หายใจหอบจนทรวงอกกระเพื่อมรุนแรง สายตาจับจ้องดวงตาของชายคนนั้น

เขามองเธอด้วยสายตาเย็นชา แต่ที่มุมปากมีรอยยิ้มจาง

“นี่คุณวางกับดักฉันนี่หรือ...” เอมีโกะถาม

“ใช่ ฉันตั้งใจทิ้งรอยไว้ในป่าเพื่อล่อให้เธอตามมา ฉันถอดเสื้อแขวนไว้หลังต้นไม้ นั่น แล้วอ้อมไปทางด้านหลังเธอ วันนี้ฉันก็ชนะเธออีกแล้ว”

ชายคนนั้นพูดพลางก้มตัวลง ใช้ปากกับชายเสื้อกั๊กของเอมีโกะแล้วค่อยๆ ถลกขึ้นจนถึงคอ เอมีโกะยกตัวขึ้นเล็กน้อยเพื่อช่วยเขา

“วันนี้ก็จะเจอกันที่นี่เลยหรือ” เอมีโกะถามอีก

“แน่นอน มนุษย์เราควรหวงคืนสู่ธรรมชาติ และในฐานะผู้ชนะ ฉันมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรกับร่างกายของเธอก็ได้ตามใจชอบ นั่นคือกฎ”

เอมีโกะหันหน้าไปทางซ้ายและหลับตา ด้วยเสียงพึมพำที่ดังขึ้นของเธอ มีรอยแผลเป็นขนาดใหญ่ การซ่อนรอยแผลโดยสัญชาตญาณเวลาถูกผู้ชายโอบกอดกลายเป็นนิสัยของเธอไปแล้ว

ชายคนนั้นก้มหน้าลงที่หน้าอกของเธอและขบกัดดยอดต้นเต็งเป็นไต เอมีโกะครางแผ่ว

เอมีโกะ กรูนิล ได้พบกับ โอกิตะ โคกิ ครั้งแรกเมื่อต้นเดือนสิงหาคม ประมาณสองเดือนก่อน

ในฐานะอดีตเจ้าหน้าที่เอฟบีไอของสหรัฐอเมริกา เอมีโกะทำงานที่ญี่ปุ่นในฐานะนักวิจารณ์อาชญากรรม หรือนักวิเคราะห์พฤติกรรมอาชญากรอิสระ เธอเป็นแขกรับเชิญประจำในรายการวิเคราะห์อาชญากรรมชื่อ ‘The Profiler’ ทางสถานีโทรทัศน์เอกชนสัปดาห์ละครั้ง และโอกิตะก็คือคนที่มาเป็นแขกรับเชิญพิเศษในเทปหนึ่ง

โอกิตะเป็นนักเขียนนวนิยายสืบสวนสอบสวน มีสำนักงานอยู่ที่ย่านรปปงิ โตเกียว แต่อาศัยอยู่ที่นาซุ จังหวัดโทจิกิ นอกจากนวนิยายแนวระทึกขวัญจิตวิทยาแล้ว เขายังมีผลงานเขียนสารคดีเกี่ยวกับอาชญากรรมอีกมากมาย เขาอายุสี่สิบปลายๆ ยังโสด และเป็นที่รู้จักในวงการในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านศิลปะการต่อสู้

เอมีโกะเริ่มสนใจในตัวโอกิตะ เพราะในการบันทึกเทปวันนั้นโอกิตะ

ได้รับหน้าที่วิเคราะห์คดีฆาตกรรมโดยสตอล์กเกอร์ที่ยังปิดไม่ลง การวิเคราะห์พฤติกรรมของเขานั้นแม่นยำ ล้ำสมัยและช่างสังเกต แม้แต่มืออาชีพยังปากอ้าตาค้าง

ทว่าเสน่ห์แท้จริงของโอกิตะอยู่ที่บุคลิกภายนอก ร่างสูงใหญ่ที่ดูไม่เหมือนคนญี่ปุ่นทั่วไปสวมสูทเฟอร์รากาโม ภายใต้อาภรณ์นั้นสัมผัสได้ถึงกล้ามเนื้อที่แข็งแกร่งจากการฝึกฝนอย่างหนักหน่วง

รอยยิ้มภายนอกดูอ่อนโยนและเปี่ยมเสน่ห์ แต่ภายใต้หน้ากากนั้นกลับมีความเย็นชาบางอย่างซุกซ่อนและแผ่ซ่านกลิ่นอายความอันตราย โอกิตะเองก็ไม่ได้ปิดบังว่าเขาสนใจในตัวเอมิโกะเช่นกัน

ทั้งคู่ต่างเป็นผู้ใหญ่ ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงจึงเริ่มต้นขึ้นโดยใช้เวลาไม่นาน

เอมิโกะกวาดซื้อหนังสือของโอกิตะมาอ่านจนเกลี้ยง และส่งความเห็นให้เขาทางอีเมล ไม่นานโอกิตะก็ตอบกลับและชวนเธอไปกินข้าว พวกเขาสนุกกับการดื่มเหล้า พูดคุยจนถึงดึกดื่น และลืมหืมตาตื่นบนเตียงเดียวกันในเช้าวันรุ่งขึ้น หลังจากนั้นก็นัดพบกันที่โตเกียวสัปดาร์ลัะครั้ง และถ้ามีเวลาว่างเอมิโกะจะไปเยี่ยมโอกิตะที่กระท่อมในนาซุ เพื่อพักผ่อนและฝึกซ้อมร่างกายไปในตัว

หลังจากมาร่วมรักกันอย่างเร้าร้อนราวกับสัตว์ป่ากลางผืนพงา เอมิโกะก็กลับมายังกระท่อมพร้อมกับโอกิตะ ขณะที่เขาเตรียมมือเข้า เธอก็อาบน้ำชำระเหงื่อไคล การฝึกซ้อมในช่วงหลายวันที่ผ่านมาทำให้แขนและหลังของเธอเต็มไปด้วยรอยขีดข่วน แต่มั่นกลับรู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก

เมื่อเธอเดินเช็ดผมหันมาที่ห้องนั่งเล่น สายตาก็ก็นิ่งหน้าจอโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะกำลังกะพริบแจ้งเตือนว่ามีข้อความเข้า

เธอเปิดโทรศัพท์ดู มีอีเมลส่งมาหนึ่งฉบับ เป็นอีเมลที่ทำให้รู้สึกโหยหาอดีต อีเมลฉบับนั้นมาจาก โจชิมาะ ฮิเดอากิ แห่งสถานีตำรวจนิชิชินงู เป็นครั้งแรกในรอบกว่าหนึ่งปีที่โจชิมาะติดต่อมา

เธอเริ่มอ่านอีเมล ขณะที่กวาดตาอ่านที่ละบรรทัด เอมิโกะก็เริ่มมี
สีหน้าเคร่งเครียด

“มีเรื่องอะไรหรือเปล่า” โอกิตะถามพลางวางงานแฮมเอ็กบนโต๊ะ

“อ้อ...นิดหน่อยนะ ฉันต้องกลับโตเกียวภายในวันนี้เลย...” เอมิโกะ
ปิดโทรศัพท์แล้วตอบ

“น่าเสียดาย ถ้าอย่างนั้นฉันคงต้องอยู่เล่นกับทานูกิและหมาจิ้งจอก
ไปจนถึงต้นสัปดาห์”

โอกิตะไม่ได้ถามซ้ำซ้ำไปมากกว่านั้น

หลังจากละลายตรรกะที่มีอาหารสุดท้ายด้วยกัน เอมิโกะก็เก็บข้าว
ของใส่ท้ายรถเมอร์เซเดส A-Class สีเงินคู่ใจ โอกิตะยืนอยู่ที่ระเบียงหน้า
บ้าน โบกมือส่งเธอด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน เอมิโกะยกมือตอบ ก่อนจะก้าว
เข้าไปนั่งประจำที่คนขับ

เธอติดเครื่องยนต์ ไปไม่ที่เริ่มเปลี่ยนสีดวงหล่นอยู่บนใบปัดน้ำฝน
หน้ารถ

เอมิโกะเข้าเกียร์และขับรถลงจากภูเขา ลัดเลาะตามเส้นทางป่าโดยไม่
เหลียวกลับไปมอง

5

เขาสะดุ้งตื่นเพราะกลิ่นน้ำมันงาและกระเทียมที่ลอยอวลจากชั้นล่าง

จงจองย่องยังคงแนบหน้าอยู่กับหมอน เขาฝันลืมนตาที่หนักอึ้งข้าง
หนึ่งดูนาฬิกา 11.30 น. ซึ่งเป็นเวลาตื่นปกติของเขา

เขานอนคล้มอยู่บนเตียงเหม็นเหงื่อครู่หนึ่ง เงยหูฟังเสียงต่างๆ ที่ดัง
จากนอกห้อง วันนี้มีงานอะไรหรือเปล่านั้น งานสัมมนาของวารสารสถาน
บันเทิง ‘CITY CLUB’ คือพรุ่งนี้ ส่วนต้นฉบับของหนังสือพิมพ์แจกฟรี
ยังเหลือเวลาอีกสามวัน ไม่สิ ต่อให้ส่งเข้าไปอีกสองวันก็ยังไม่ทัน สรุปคือวันนี้

เขาก็ไม่มีอะไรทำเหมือนเดิม

จงสละบัตรศิระใส่ความง่วงงุนแล้วลุกขึ้นนั่งบนเตียง เขารู้สึกไม่สบายท้องเพราะมีแก๊สสะสม ดูเหมือนเมื่อคืนคงดื่มหนักไปหน่อย

เขาเดินไปเปิดหน้าต่างและผ่าน่านฝั่งทิศเหนือข้างเตียง จุดไฟสูบบุหรี่ เคนต์แมนทอล นั่งลงบนขอบหน้าต่างแล้ว ทอดสายตามองทัศนียภาพของเมืองที่อาบไล้ด้วยแสงแดดฤดูใบไม้ร่วง เบื้องล่างคือลานยางมะตอยว่างเปล่าของสวนสาธารณะโอคุโบะซึ่งล้อมรอบด้วยรั้วลวดหนาม

เขาสูบบุหรี่พลางคิดเรื่อยเปื่อย เรื่องนั้นก็วันมาแล้วหนอ...

ผ่านไปได้ประมาณสองสัปดาห์แล้ว จงตระเวนดื่มจากชินจูซอยสาม ต่อด้วยย่านโกลเดนไกเช่นเคย และกลับมาถึงห้องพักก่อนรุ่งสาง วันนั้น...ช่วงกลางเดือนกันยายน อากาศยังคงร้อนอบอ้าว แม้มamayแต่เขาก็นอนไม่หลับ จึงนั่งรับลมที่ขอบหน้าต่างและสูบบุหรี่เหมือนตอนนั้น

ขณะที่กำลังจะเข้านอน รถยนต์สีดำคันหนึ่งแล่นเข้ามาจอดที่ตรอกระหว่างอะพาร์ตเมนต์กับสวนสาธารณะ เขามองเห็นเพียงหลังคารถจึงระบุนัยหือไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็คงเป็นรถยนต์นำเข้า จงเฝ้ามองเหตุการณ์นั้นอย่างไม่ใส่ใจนัก

ครู่หนึ่งประตูฝั่งซ้ายก็เปิดออก ชายคนหนึ่งก้าวลงจากรถ เขาเป็นชายร่างสูงใหญ่กำยำ ชายคนนั้นเหลียวมองรอบตัว ก่อนเดินไปที่ท้ายรถ เปิดกระโปรงหลังแล้วยก ‘บางสิ่ง’ ที่อยู่ในถุงพลาสติกขนาดใหญ่ออกมา เหยี่ยงด้วยมือทั้งสองข้าง โยนข้ามรั้วลวดหนามเข้าไปในสวนสาธารณะ

“โธ่เอ๊ย ที่แท้ก็แค่พวกแอบเอาขยะมาทิ้งนี่หว่า...”

จงจำได้ว่าตอนนั้นคิดแบบนั้น สำหรับย่านคาบูกิโจในเขตชินจู มันทไม่ใช่เรื่องแปลก ชายคนนั้นย้อนกลับขึ้นรถ แล้วขับออกไปทันที

พื้นยางมะตอยของสวนสาธารณะโอคุโบะที่ยังมีดสลับเหลือเพียงถุงพลาสติกสีขาว ตอนที่มันตกกระทบพื้นถุงฉีกขาด ทำให้ ‘บางสิ่ง’ ที่อยู่ข้างในกระจัดกระจาย ขยะชิ้นหนึ่งในนั้นดูเหมือนลูกบอลกลมๆ ที่มีไหมพรม

สีขาวพันไว้

จอร์จรู้เรื่องคดีนี้ในช่วงเที่ยงของวันถัดมา เมื่อเขาลืมตาตื่นและมองไปนอกหน้าต่าง พบว่าบริเวณสวนสาธารณะเต็มไปด้วยรถตำรวจและกลุ่มคนมุง มีการชิงผ้าใบสีน้ำเงินล้อมรอบสนามบาสเกตบอลรวมถึงแนวต้นไม้ เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานเดินเข้าออกบริเวณนั้นให้วุ่น พอตกบ่ายตำรวจฝ่ายสืบสวนสอบสวนก็มาเคาะประตูห้องเขาเพื่อสอบปากคำ

วันรุ่งขึ้นหลังเกิดคดี หรืออาจเป็นสองวันถัดจากนั้น ชาวเหตุการณ์ที่สวนสาธารณะโอคุโบะก็ลงหน้าสังคมของหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ แต่ล้วนลงเป็นกรอบข่าวเล็กๆ จอร์จอ่านข่าวนั้นถึงได้รู้ว่าชายที่ถูกโยนเข้าไปในสวนสาธารณะโอคุโบะ แท้จริงแล้วคือชิ้นส่วนมนุษย์ที่ถูกหั่นศพ และน่าจะเป็นผู้หญิงชาวต่างชาติ

สถานีตำรวจชิชิโนจูเจ้าของพื้นที่กำลังสืบสวนในแนวทางคดีทั้งศพ แต่ยังไม่พบตัวตนผู้ตายไม่ได้ ทว่าไม่มีคำว่า ‘ฆาตกรรม’ ปรากฏอยู่ในส่วนไหนของเนื้อหาข่าวเลยแม้แต่คำเดียว

หลังจากนั้นมีตำรวจมาสอบปากคำเขาถึงที่พักอีกหลายครั้ง ถามคำถามเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่า...เห็นอะไรบ้างไหม ได้ยินเสียงอะไรแปลกๆ บ้างหรือเปล่า

แต่จอร์จไม่ยอมปริปากเรื่องราวนำเข้าสู่คดีที่เขาเห็นในวันเกิดเหตุ ขึ้นพูดออกไป เรื่องยุ่งยากย่อมตามมาไม่รู้จบ

ยิ่งกว่านั้น ตัวเขาเองก็ถูกตำรวจเพ่งเล็งอยู่หลายเรื่อง เขาไม่อยากรหาเหาใส่หัว ไม่อยากให้คนพวกนั้นมาชุดคิ้วเรื่องตัวเองโดยไม่จำเป็น

เขาสูบบุหรี่จนหมดมวน ค่ำแล้วสูดมาสวม แล้วเดินออกจากห้องลงบันไดไปชั้นล่าง

ใต้ฮอปาร์ตเมนต์เก่าๆ หลังนี้มีร้านอาหารเกาหลีเล็กๆ ชื่อ ‘ซองมัล’ กระดานดำหน้าร้านเขียนเมนูมือเที่ยงไว้เรียบร้อย ในร้านมีลูกค้าอยู่โต๊ะหนึ่ง จอร์จหวอดขณะเดินเข้าไปนั่งที่เก้าอี้ปลายเคาน์เตอร์เหมือนทุกครั้ง

เขาทักทายเจ้าของร้าน “อาจุมม่า (คุณป้า) อรุณสวัสดิ์ครับ”
“จงยอ ดุงว่งๆ นะ จะกินอะไรละ เอาชุดข้าวใหม่”
“ไม่ละ วันนี้ขอแค่คอมทั้ง⁵ ก็แล้วกัน ใส่ข้าวมานิดหน่อย ทำเป็นกุกบับให้ทีนะครับ”
“ดื่มหนักมาอีกแล้วซี”
“นิดหน่อยครับ”

ระหว่างรออาหาร เขาหยิบหนังสือพิมพ์กรอบเข้าบนเคาน์เตอร์มาเปิดอ่านหน้าสังคม

คดีฆ่าฟันศพที่สวนสาธารณะโอคุโบะเริ่มกลายเป็นข่าวใหญ่ หลังจากมีการพบศพเพิ่มอีกสองศพภายในอาคารร้างในตรอกด้านหลังย่านคาบูกิโจ เมื่อวันที่ 28 กันยายน เหลือทั้งหมดเป็นผู้หญิง และหนึ่งในนั้นได้รับการยืนยันว่าเป็นบุคคลเดียวกับชิ้นส่วนที่พบในสวนสาธารณะโอคุโบะ หนังสือพิมพ์วันนี้ก็ลงข่าวความคืบหน้าสั้นๆ ไว้

เจ้าของร้านวางกิมจิกับคอมทั้งกุกบับบนเคาน์เตอร์ จองชดชูปไปอ่านข่าวไป

ผลการตรวจดีเอ็นเอยืนยันว่า ศพผู้หญิงสองรายที่พบในอาคารร้างย่านคาบูกิโจเมื่อวันที่ 28 กันยายน ล้วนเป็นหญิงผิวขาว เป็นไปได้สูงว่าหนึ่งในนั้นเป็นชาวรัสเซีย ขณะนี้สถานีตำรวจนิจินจูกำลังเร่งระบุด่วน

ชาวรัสเซีย...

จองสะตูดใจกับคำนี้ เขาคิบกิมจิเข้าปากและชดน้ำชูป

จองหิวโซ แต่กินไม่ลง รู้สึกเหมือนมีของเหลวขมๆ ไหลย้อนขึ้นจาก

⁵ ชุปเนื้อวัวเกาหลี (곱창) เมื่อใส่ข้าวสาลีลงไปในชุปจะกลายเป็นกุกบับ (국밥) ลักษณะคล้ายข้าวต้ม

กระเพาะจนล้นรับรสไม่ได้ กลืนเหล้ายีนราคาถูกที่ดื่มเมื่อคืนยังคงค้างอยู่ในปาก สมองก็ยังไม่ตื่นตัวเต็มที่

จงวางซ้อนลง ใช้กำปั้นขวาตบท้ายทอยที่หนักอึ้งเบาๆ เพื่อให้เลือดไหลเวียนไปเลี้ยงสมองได้ดีขึ้น แล้วเขาก็คิดทบทวน สิ่งที่คุณเหมือนลูกใหม่พรหมสีขาในตอนนี้แน่ แท้จริงแล้วคือศิระของผู้หญิงผิวขาวนั่นเอง แต่ถึงอย่างนั้น ทำไมปานนี้ถึงยังมีคนรัสเสียอยู่อีก...

ในเมืองนี้แทบไม่เหลือผู้หญิงผิวขาวแล้ว พวกคนรัสเสียที่ไวต่อกลิ่นเงินหายหัวไปอยู่ที่ประเทศในสหภาพยุโรปอย่างอิตาลีหรือฝรั่งเศสซึ่งเศรษฐกิจดีกว่า ส่วนพวกที่เหลืออยู่ในญี่ปุ่น ไม่ว่าจะเป็นคนรัสเสียหรือคนโรมานีเย ก็ย้ายไปอยู่แถวรปปงิ คินชิโจ หรือโยโกฮามะ เพราะศีลธรรมและระเบียบวินัยของสังคม รวมทั้งการตรวจตราของตำรวจเข้มงวดน้อยกว่า

“เป็นอะไรไปล่ะ วันนี้ไม่อยากอาหารเธอ” บ้าเจ้าของร้านหักจากด้านหลัง

“คิดอะไรนิดหน่อยครับ เอ้อ อาจุมมา คดีฆ่าหั่นศพผู้หญิงที่ถูกทิ้งในสวนตรงนั้นละ ตอนนั้นเห็นอะไรบ้างไหม”

“จะไปเห็นได้ยังไงล่ะ เรื่องน่าขนลุกแบบนั้น ตอนที่มาเปิดร้านตำรวจก็ล้อมเต็มไปหมดแล้ว แถมยังขนศพออกไปหมดแล้วด้วย ว่าแต่เธอเอะ ถ้ากินข้าวน้อยจะเสียสุขภาพเอานะ”

“รู้แล้วนะ”

จงเริ่มกินคมทั้งต่อ แต่ผ่านไปครู่เดียว เขาก็วางซ้อนลงอีกครั้ง คดีนี้...ไม่ว่าเขาอาจหาเงินจากมันได้...

“อาจุมมา ขอบคุณสำหรับอาหารครับ พอดีเพิ่งนึกขึ้นได้ว่ามีธุระ ขอแปะยอดวันนี้ไว้ก่อนนะครับ” จงเอ่ยพลางลุกจากที่นั่งออกไปทันที

“นี่ อย่ากินทั้งกินช่วงแบบนี้สิ”

เสียงแหลมปรืดของบ้าเจ้าของร้านตะโกนไล่หลังเขา